

Številka 6.

lahone, nemškutarje, magjarone i druge nerodne ljudi.

Tečaj II.

Strela udri iz višine, izdajalca domovine!

Jurij s pušo zabavlja vsako drugo in zadnjo soboto v mesecu — kadar ga ne konfiscira policija — pa saj imamo tiskovno svobodo!

Jurij s pušo velja veliko, pa ga pošiljamo in prodajamo le za malo denarja. — Za celo leto velja 3 gl., za polu leta 1 gl. 50.

Naročnino sprejema lastnik, izdatelj in odgovorni urednik:

IVAN DOLINAR

Tisk C. Amati-ja sinov.

Pisma, rokopisi in novci, naj se pošiljajo na uredništvo in upravnistvo: Via Ferriera, broj 323.

Oglašje se sprejemajo in objavljajo po pogodbi ali dogovoru.

Prihodnja številka izide 11. aprila.

JURJEGRAMI

GORICA. Mestni zastop bo vedno rotiral za blagoslovljenje zastave v prihodnji sednici 1000 gl. Dr. Pajer je poblasten, da to izpelje. Dr. Tonkli boleha uže dalje časa na neozdravljivej bolezni. Ko odide Povše iz Gorice se je najjati, da mu potem odleže.

DUNAJ. Nastal je velik potres; minister Conrad ga je občutil najbolje, njegovo stajalo se ruši, vsaki dan pričakuje njegova pad.

IL. BISTRICA. Minoli teden sta pregledovala dva Tržačana vodo ter jo pokušala, ko sta pa v krčmo k plem. Čufarju prišla, naredila sta načrt, da bode voda ne po zemlji, ampak po zraku v Trst tekla, in to po električni mavrici.

KOPER. Ker slovenski dijaki vedno mirne Koprčane napadajo, da si skoraj ne upajo iz doma iti, sklenolo je namestništvo, da preloži pripravnico iz Kopra v Piran.

LJUBLJANA. Ker so nemškutarji v trg. zbornici propali, bati se je, da bode Dežman zabranil zidanje Dolenjske železnice.

ASAB. Laški vojaki na rudečem morji kihajo noč in dan. Necarno bolezen ozdravljata edino Mahdi in Osman Digma.

CELOVEC. Iz Ljubelja vdrl se je strašanski plaz, da je celo Celovško mesto zasul s snegom. Samo »Stadtpfarramt« se iz pod snega gleda. Hrup tega plaza je bil tak, da so ga celo v Ameriko slišali, kakor poročila to list »Lecant Herald«.

VRATA pod Terbižem. Pri nas je šel hudi plaz iz Dobrača ter zasul »šulverajnsko« šolo, le tistih 2000 gl., ktere so »šulverajnarji« intabulirali in »Snablekerjevi« 100 gl. še iz pod snega mole.

Juri v dornberškej nižavi

Lepo vreme me je izvabilo, da osedlam balon, pripravim stroj in kakor coprnica na metli, smuk čez hrib in dol v Komen!

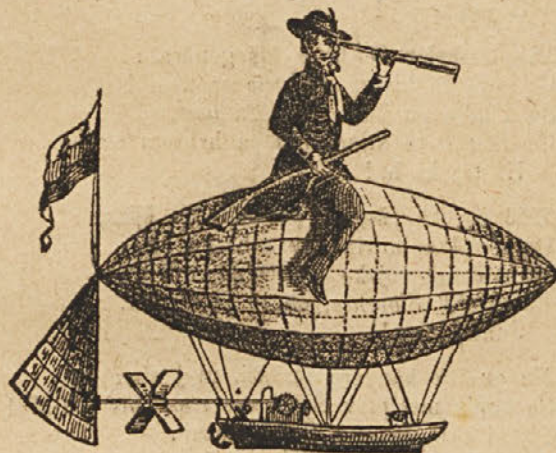
Balon je skoraj polomil Gašparetov dimnik, tako je opledel okolo tega. Švara me je mogel uže od daleč spoznati; na dvorišču je zaklical:

„Oj, Juri! Počasi vozi z svojim mehonom, da mi ne splašiš petelina. Izstopi no, saj nisi angelj; vem, da tudi piješ in ješ, liter terana bova ruknila.“

Obesim balon na prvo češpljo in takoj sem v kuhinji, kder je gospodinja pripravljala slasten zajutrek. „S pušo pa le pri miru bodi tu pri nas!“, reče Švara — na kar jo v kot postavim. Med zajutrkovanjem spila sva ga res liter. Posloviva se, spležem na balon, odprem stroj, ter zletim navzdol proti Rifinberku. Malo je manjkalo, da nisem porušil grada visoki stolp; da sem pa mogel prav hitro navzdol, primoran sem bil celo kranjske klobase pometati iz balona na to pregrešno zemljo in tako sem v nižavo dospel. Gledal sem na daljevid, opazoval vse po Rifinberku. Najprvi me zapazi uže davno znani Ličen. „Ha, ha, ha!“ zahrohotal se je, ko jo videl moje manevriranje s balonom.

„Nu, Juri! nehaj, nehaj uže enkrat s tem mehonom! ki toliko vetra nareja; splašil mi boš ves Rifinberk“, mi reče rudečelični Ličen.

Kakor na „komando“ obstojim in skočim raz balona, katerega obesim na bližnjo štalo. Zračno letanje izprazni želodec! „Na, tukaj, pokrepčaj se“, ter postavi pred mene čudno steklenico precudne podobe. Jaz izpraznim kozarček, ali požgatalo me je po vseh živcih. „Kaj? permej primakno!“, sem zakričal, „nisem znal, da imaš lekarno; kadar me bo kaj ščipalo, kar po telefonu si naročim par tacih steklenic, pa bom večno živel“. „Če ti bo kdaj slabo, le telefoniraj, precej ti pošljem v Trst zdravila“, odgovori. Prijazno se poslovim od njega, ter se dvignem. Nehote zaletel sem se na grič okoli cerkve. Nek okrogel možiceelj pride iz neke hiše; gotovo je to župan po božjej milosti, si mislim. Ali vsaj ne, da bi „Belcebub“ iz pekla nanj cikal? V farovž bi bil rad šel, toda, ker sem šaljivec in pevec, godec in sploh prevesel človek, nisem se upal v svetišče, kder kraljuje mir in je vse tako

strogo po zakonu, da sta še i pes in maček moškega spola, pa oba od nevesče roke pokvarjena. Okolo hriba zavijem jo v peklenko kovačnico, od koder sem prejel vabilo. Tona kovač je res pravi šaljivec, zahrohotal se mi je, ko sem puško vedno v roki držal. Rekel mi je, obesi jo no! kam, da se ne sproži. On pa je vedno imel v roki veliko klavdivo, misleč si, ako pomeri na me, ga telebim v peklo. V peklu je bilo vroče, žeja pa me je tako mučila, da bi ga bil v dušku eno golido izpraznil. Ni čuda, ako si hodijo iz pekla v Dornberg peklenški kovači žejo gasiti. Tudi jaz jo krenem tja, stopim na pošti iz balona: zopet tu trčim skupaj z eno Rifinberško inteligenco, ki je hrustala piščancevo koščico, čuvaje mlado udovico, namesto gojiti slogo pri domačih veselicah. Kaj vraga! hajdi v drugo krčmo, si mislim. Čvrst, postaran, a krepak na duhu, zarudel rojenjak pozdravi me, in ta je bil vojvoda dornberški g. Kerševani. „De b' te plentaj, Juri!“ zakriči krepko, „kaj pa strašiš tu okoli; kaj si iz Brd prifrčal, ali kali? Stopi raz tistega peklenškega mehurja!“, mi reče, ter

me povabi v sobo. Kmalu sem se prepričal, da dornberško vince ne ogreje le glavice, ampak tudi srce. Na mah me je obsula množica, najlepša narodna sloga je vladala mej nami, posebno pa, ko je nas počastil g. župnik, pri katerem se je Juri uže tako iz službenih oziror moral javiti, ker je v celaj dornberškej „festungi“ on prvi „plackomandant“. Pa ker sem ga po vojaško pozdravil, ni mi ničesa očital, še celo trčila sva na boljo prihodnjost. — Solnce je uže zlezlo v laško polento, ko zajaham balon in letim proti Gorici. Bila je uže tema, ko plavam po ulicah. Pri Slovenceu Fitzu sem nevedoma ob tablo nad štacuno vdaril, da so vse stare babe v hiši zajergale. Na Travniku obesim balon na visoki zvonik in stopim v „Podporno društvo“. Vsi so me bili veseli, ker so mislili, da se bodo vsi od kraja v baloni vozili lahko kamor bo, puško pa sem pustil na glavnej straži, zategatelj jo tudi nisem imel. Najprvo je bila „lecitirenga“ starinskih knjig, nektere velike vrednosti. Tudi jaz sem zlecitiral neko knjigo, staro tako, da so v tej uže vse črke sive; tiskana je baje v Kajfeževej državnej tiskarni in ne ravno draga, za 15 funtov šterlingov. Tu je šlo vse le na zlato. Financminister društva je bil tako vesel, da je obljubil do občnega zbora brezplačno portfelj finance nositi. Dobro smo srkali pošteno kapljico in ko je kazalec najvišo stopinjo kazal na uri, pograbi me Julij, rekoč: Juri! alò! z menoj in res dobro sem počival in vso noč sanjal, da sta Fitz in Makuc obsojena, ter videl Pantke-ja, kako je slovenske dijake od veselja poljuboval, ter jim risal v katalog „eminence“. „Živio!“ sem v spanju zaklical, tako močno, da se sam zbudim. Ko spregledam, skadilo se je vse, le moj Julček je stal pred menoj, ki me je na prosto povabil. Peršič iz Vertojbe me uprav sreča, ko sem zlezal na balon, ter me pozdravi in goriški lahoni pa tudi po svojem: čala, čala, ponter šklaf, kal balon! Jaz sem jim pa fige pokazal, parkrat vstrelil, ter smuk čez Kras v Trst.

Goriške novosti

* Goriška smrdljivka „La Freccia“, psuje Slovence nesramno: „Sciavo“, „Sclaf“, „Razza di can“, „Figli abortiti della magra Slovenia“ itd., to so častna imena, ktera nam daje. Radoveden si, kdo to smrdljivko goji? Tega ne vem, morda bi ti znali povedati zloglasni Fitz, Venutti, Seppenhofner, pa neki javni činovnik, Fitzov pristaš, o katerem bo treba o času kaj spregovoriti.

* Odvetnik Pajer je razburjen, ker viša sodnija v Beču neče verjeti, da je Fitz trgovec mnogobrojnega blaga in traka v Raštelu, zloglasni plačevalec vina goriškim potepuhom ali falotom, tako nedolžen, kakor ga je on „nalajsal“. Pa rés! Zakaj neki višja sodnija v Beču ne dopusti Fitz & Comp-u nedolžnega veselja, potepuhe in falote vinom nalivati, da bi goriške Slovence ščuvali in dražili? Kak lep škandal bi bil iz tega nastal? in prav

lepo bi se dalo dokazati, da so Slovenci Italijane provocirali, ter tako bi se pri vseh beričih in hudičih pomoči tirjalo pred hudobnimi (!?) Slovenci.

* Pokojnemu „Krilanu“ so podarili mej drugimi tudi **goriški dijaci lep venec**. Nekega Pantkeja, pa naše irredentanje so slovenski trakovi tako v oči zbolili, da možiceljni, kar besnijo. Pantke lovi dijake, Corriere pa ostale Slovence. Hudobneži govorijo, da Corriere le zato vpije, ker se niso trakovi kupili v štacuni zloglasnega Fitzca. Zakaj pa Pantke rogovili, mož menda sam ne ve!

* Povelje župana, naj se mrtvaški sprevodi mesto po varnem Travniku memo živinskega trga pomikajo, napravilo je mali upor v Gorici, in kar je najbolj čudno, puntajo se ne le ljudje, ampak tudi živina. Ljudje, ker nečejo po novejši zapovedi mrtve tik živinskega trga voditi, živina pa, ker jej krajsajo sprevodi staro pravico do mirnega semenjskega bivanja in se tu in tam celó pripeti, da se kakovi vol v sprevode zatelebi. Da se upor kmalo zaduši, sklenilo je županstvo po dolgem pretresavanju ta-le moder svet sprejeti: „Starešinstvo prizna, da novopeljani red za mrtvaške sprevode ne vstreza ni občeni volji ni občeni potrebi, a županstvo tega radi drugih (kterih??) razlogov priznati ne sme i neče, ter zajedno strogo prepove, da ne sme niti moški niti ženska 48 ur pred živinskim sejmom zamreti“. Občinske straže naj pazijo, da se zapoved izpolnjuje.

* Med rudečo hišo in Sočinem mostom strasanski potres — irredentarskih hlač zbog vesti, da Winkler pride kot namestnik v Trst. — Drugi nasledki potresa so nesprevidljivi.

NOVE NARODNE PESMI!

Po Ljubljani, Mariboru,
Č'lo po Trstu, po Gorici,
Po Celji in Celovcu
So uže vsi panslavisti;
Če ne verješ le poskusi:
S knutami so divji Rusi.
Jaz pa pojdem in porajžam
Gor' na Oberdankovje!

Noben drug ne pojde z menoj,
Kot te drobne ptičice!
S kljuncem bodo prepevale,
S perjem pa me zakrivale.
Čez dolin'ce,
Čez planin'ce,
Oj ti dečla pojd' z menoj!

Miha in Jaka se pogovarjata o političnih rečeh

Miha. Kaj praviš k obnašanju pemskega poslanca Knotza?

Jaka. Včasih so rekli: „Kotzgrob“, zdaj pa porečejo: „Knotzgrob“.

Miha. Tedaj Konrad bo vendar šel.

Jaka. Ne veseli se prezgodaj, morda pride še v Ljubljano za predsednika!

Miha. Lienbacher se pomika k združenim levicam.

Jaka. Ali moreš od starega birokrata kaj družega pričakovati? „Gliha vkup štriha“ — pravi Kranjec. Bolj „nobel“ pa bi se reklo:

„Halb zog es ihn,
Halb sank er hin“.

Miha. Ali tudi ti poznaš klasične pesnike?

Jaka. Saj sem na „Figaro“ naročen.

Miha. Kaj si je Dežman mislil, ko je Kulačkovski imenoval Čerkavskega „renegata“?

Jaka. On si je mislil: To je dobro, da nisem več državni poslanec.

Miha. Zakaj so ljubljanski „Nemci“ take slabe volje, da zmirom vpijejo po svetu, kako so zatirani?

Jaka. Najbrž ima kazinski krémar slabo vino.

Miha. Tirolce zmirjajo z mračnjaki, pa njih poslanci imajo vendar jasne glave.

Jaka. In Greuter je Konradu dobro posvetil.

Miha. Kdaj bodo Slovenci zmagali v kranjskem velikem posestvu?

Jaka. Kedar bodo grajščine kupovali namesto špirita.

Miha. Kdo postane za Konradom naučni minister?

Jaka. Nemec.

Miha. To sam vem, pa kakšen?

Jaka. Dr. Gobancu je to vse eno, ker vé, da mu nobeden ne bo lasa skrivil.

Miha. Potem je pa najbolje, da postavijo dr. Weitlofa.

Jaka. Zakaj?

Miha. On bi s pruskim denarjem napravil povsod le „šulferajnarske šole“ — državnih šol bi ne bilo več treba, in avstrijski narodi bi bili — rešeni šolskih stroškov.

Jaka. Ta je dobra! Jes bi imel precej za 5 gld. menj davka; na ta račun ga grem precej en poliček stisnit k „zeleni figi“.

„INDIPENDENTIJADE“

Oj ti grda bradata žival, ti sibirski barbarska!
Ti preklicani Juri, zakaj se ne smeješ mej nami?
Ter podkupljen z ruskimi rublji ljudstvo nam pačiš?
Ktero kavimo mi Italiji v dar pokloniti!!

Tako te dni „Indipendente“ togotno zdihuje in plaka.

Toči grenke solze in po ulicah bridko se joče.

Dr. Gobanc je še šolski nadzornik na Koroškem.

Pesem tajčkraingerja

Tajčkrainger sem bil, tajčkrainger še bom,
Če tudi med Slovenci stoji mi moj dom.
V Kočevje me mika in vabi srcé,
Tam stebri tajčkraingerski trdno stojé.
Juhé, juhé!

Tajčkraingerjev grb — pomeranče so tri,
Pod njimi pa škatljica cukra leži;
Le „hoch“ ali „nieder“ — naš klic je za boj,
Iz kréme prežene sovražnikov roj.
O joj, o joj!

Tist Šaferjev Dolfi je naš general;
Če tega še niste, ga boste spoznal!
Še Taaffe ta mladaj se ga boji,
Če Plener ta mlad' mu za hrbtom stoji.
Hi hi, hi hi!

Kričimo, ko „šoge“, pa to le za špas,
Da nemška botrina ne zabi na nas;
Mi nočemo vojske in noč'no miru,
Pa dražit' Slovence, oh to je sladku.
Juhu, juhu!

Na grablje bandero priveži, moj sin:
Še dan's mor'jo v Šiški vse race bit' „hin“!
Pijani pripojemo s Šiške nazaj:
„Saj Kranjska je vendar tajčkraingerjev raj“!
Juhaj, juhaj!

Zmešnjava

Pred Loško sodnijo na Gorenjskem sta stala iz Poljanske doline oče in sin. Prvi je bil pozvan sin. Ves preplašen, ker še ni nikdar taci hudih gospodov videl, oče ga je pa moral spremljevati, pisala sta se Lemovč. Sodnik vpraša sina: Kako se pišeš? Sin ni imel sape, ni mogel ni spregovoriti. Oče na to: Janez Lemovč! Kaj? — vi dajete vašemu sinu potuho, da neče govoriti, povej hitro, kako se pišeš? Sin je uže mislil, da bo na gavage tiran in le molči. Oče ga sune in reče: Janez Lemovč! Nič molčati! reče sodnik, govori! ako ne, pokličem beriča, da te zapre v „turn“. Zdaj je še le oče sprevidel, da je pomota, da sodnik misli, da mu veli molčati, ter reče: Šliš'jo gaspud! mi se pišemo za Lemovča. Saperment! zakaj mi niste to precej povedali, zarezži sodnik; jaz sem mislil, da vi sina „šuntate“.

Žirovske okrogle

Sem se napotil z Razpotja,
V nižavo krasno tja,
Da v Žireh vidim čudni stan,
Kdo bode za župana 'zbran.
Kadar s klanca pridem v ravan,
Zapazil sem prizor neslan:
Bile tu ste stranki, oj dve! —
Volila je vsaka za se.
Inteligenca, cvet Žirovcev,
Nasproti nekaj pustolovcev,
Ti so stali si v laseh,
Boj je bil srdit obeh.
Bliža se volitve konec,
Kdo bo nosil zopet zvonec?
Kdo tej bo občini župan?
Bo li zopet star, zaspan?
Al' zdaj odurno se oglasi,
Ko blisk raznese se po vasi:
Že sedem let minolo je,
Kar nas začelo grizit je,
Zdaj smo lahko brez skrbi,
Da traje to še leta tri.
Še bo voda tekla v Soro,
Dalje 'meli bomo smolo.
Oj napredek! kde si ti?
Da v Žireh te vidit ni!
Povzdignem vinca kupico,
Nazdravim s to napitnico:
Napijem stranki naprednjaškej,
Pereat kliki nazadnjaškej!
Saj Žirovec ni zaspan,
Ker k.nalu bo nov župan!

Repekec.

Primožič in Ferluga

Primožič (navdušeno poje): Bratje! mi stojimo pevši, ko zidovi grada.

Ferluga (priskoči ter mu na uho zabrenči): Če pa lahon kaže hlebec, vse — na tla popada.

V žganjariji

Poslušaj, Boštjan! če mi poveš, kakšen razloček je mej ožepjenim, ki ima hudo ženo in med ječo, plačam ti glažek grenkega.

— Za glažek grenkega jaz ne obračam spretne jezika in ne lomim svoje bistre glave, da bi jaz to raztolmačil, kajti mi se uže pozdeva, koliko je pri vas ura bila, rajši povem prostovoljno.

I nu — naj bo tvoja prosta volja, plačam ti ga kar pol litra.

— Stvar je čisto navadna in jasna, razloček je ta: V teško ječo je človek obsojenčasno, ali pa na življenje, mej tem, ko je človek z hudo babo do smrti kaznovan.

Jurjeva odiseja

Te dni je bil „Juri brez puše“ v Gorici in njenej bližnji okolici. Tja je šel „per pedes apostolorum“, a nazaj je prišel „per pedes ferroviae“. Marsikaj je doživel zanimivega, kar je vredno, da se zabilježi in tako ohrani potomcem. V vagonu se je seznanil s gospodom Biksom, zdravnikom za kurja očesa. Biks mu je vedel marsikaj povedati o Gorici, osobito pa o njenih zdravstvenih razmerah. Pravil mu je, da Gorica je še več nego Nizza, da je pravi Eden, kder ljudje umirajo za starostjo in ne za boleznijo. Tu ni potreba bolnišnic, ni lekarn. Studenčnica je pravi pravcati prastari lek, o katerem je mnogo pisal uže Hipokrat. Ta ozdravi vsako bolezen, izvzimiš kurja očesa, katera je treba rezati, da ne delajo škodo obuču. Ako mi ne verjamete, pravi Biks, pogledjte tu pismo ali listič mojega prijatelja, nekdanjega lekarja v Gorici, slavnega Boccale! Moral je lekarno zapreti, da ne umre za lakotjo. Primem listič in čitam; vi gospod Biks imate prav! rečem. Ti nesrečni Boccale, dem! za te ni imela Gorica sreče. Listina je pisana v laščini, ker je Boccale Lah doma iz Ceriale.

Gorizia, Via Fanale, sulla strada di Canale 5
 Germinale. Ti scrivo, o Marziale, mio leale amico!
 Da tre mesi che sono a Gorizia in Via Fanale,
 ove pagai il primo quartale dal primo Germinale
 per un locale ad uso di speziale in fondo al viale
 del grande stradale bilaterale, a nessun mortale
 prese male, ch  a notar non vale un tale originale
 un vero stivale con un viso da caviale, che con l'abi-
 tuale sua brutale maniera mi chiese un po di di-
 gitale e del sale minerale! cos  le mie fiale stanno
 nello scaffale, lo sciloppo mi va a male ed ogni
 altro medicinale. Qui mi fecero un baccanale, tutt'altro-
 che morale che mai l'eguale; perch  hanno in odio
 mortale, l'arte immortale medicinale; onde veggo che
 porr  in non cale la mia bile bestiale e spiegando
 l'ale, dar  un vale a questa pi  che triviale via
 Canale. Tuo amico leale

Marziale Boccale, speziale speciale in via Fa-
 nale sulla strada di Canale.

Gobezdanove Urse premišljevanje

V ponedeljek se ne dela
 Tega v torek sem vesela.
 V sredo je pa srednji dan,
  etrtek je rad zaspan.
 V petek god je moza mojga,
 V soboto bom se  esala,
 V nedeljo pa bom k ma ' randala,
 V najbli nej krčmi za vin' dala.
 Tako meni teden mine,
 Mi marsikaj v glavo shine,
  e pa vražji dedec je doma,
 Moram delat' i po glav' mi da.

Prosnja iz goriške okolice

Dragi Juri! Prosim te, naroči v glavni zalogi
 pri ondotnem magazinerju  ior Makaronitu  ikorje,
 naj nam je prav urno sem le pošlje, kolikor mu
 zaloga dopu ca. Osobito pa bi radi napravili enake
 prodajalnice gg.: Rejap, Ottazzul, Iगतap, Inuram,
 Isungesnev, Ittunev in Zif: kakor vidiš sami Kitajci.
 Ako napravi  kupčijo, dobiš dobro mešetarijo.
 Pozdravlja te Tvoj Solkanec.

Trojici v Gorici

Vi dirjali ste okolo,
 Da bi  rnili na polo:
 Kdo da kupil venec i trakove?
 Na raport naj taki se pozove.
 Srdito narod je govoril
 Protestoval je in zaoril:
 Per pisces et aves,
 Multi peri re scholares.

Narodni postopa .

Na policiji

Kde si doma? vpraša komisar na policijo
 prignanega. Tam pri nas, odgovori prignanec. Kde
 pa je to? vpraša ga zopet komisar. Prignanec
 reče: i — n  — tam v našej dolini! Komisar
 jezen, zakriči nad njim: Grom in strela! kde pa
 je ta dolina, povej? O! —   — osem ur od tukaj
 je! reče ta naivno. N  zdaj pa uprav toliko znam
 kakor prej, pravi komisar. Kaj si Vipavec? sopet
 ga bara komisar. E —   — n  — zdaj ste jo pa
 zadeli. Ipave pej, odre e se prignanec.

Kako je lahonski komi svojej ljubi gratuliral za nje god

Ljub mojga Pepsa!

Ker ga je dans, tista tojga god svetga Giu-
 seppe, uzela jest za roka pero in ga tebi pisala
 enga pismo. Iz mojga srce gratulira jest teb za
 godu,  e anga leta  ivio, per dobrega zravje. Jutri
 na dva ura ga homo šla na  pas tista Riemane,
 kakor ga je san Giuseppe, ima dobra vina, da
 bo  pil. Aoh! jest ga bom prav allegro cara mojga
 Pepsa, ti si ga moj angelo, te ga imam tako
 rada, da ga dam vse zate. Prosem  e ga nema 
 sajta, za pi a enga pismo, pa ga daj anga serv 
 di piazza, primi ga mile bazeti jeno ne pozabila
 tista toja luba, ki je bobra kakor cukero. Adio
 Pepsa, jutri na Riemane. Tvoja luba Sandro.

Oznanilo

Podpisani naznanjamo vsem, kateri imajo pri-
 liko pomazati in onesnažiti, bodi si table nad pre-
 dajalnicami, ali zidove hiš, da se edino pri njih
 dobi črnilo Rimske in Videmske ba e po prav
 nizkej ceni. Gori ki lahon ci

Izjava

Hudobni ljudje obsojajo me po časnikih in po
 privatnih dru tvih, da sem strog in nepravičen,
 da pojasnem sl. občinstvu, ter zave em vse hudobne
 jezike, izjavim: Ne zaradi zamude šolskih ur, ker
 so šli slovenski dijaki za pogrebom nekega Krilana,
 preiskoval sem in tipal obisti tem dijakom, ampak
 zato, ker so se drznili podariti mu venec in tro-
 bojne slovenske trakove, pa  e natisniti po slovensko
 na te, kar jaz nikakor tega trpeti ne morem.

Tkepantkepan.

Na velikem trgu

Johanca. Bon  orno Pepca, jejmena, kod hodiš,
 da te ne vidim?

Pepca. Ko a vol, imam toliko opravkov, ali si
 slišala, da je neko delavsko dru stvo najelo
 zdravnika, pa  e kakšnega! da ob praznikih k bol-
 nikom ne mara hoditi, pa mu plačajo 1500 gl .

Johanca. A-a-a — res — per dio! Zakaj pa ne
 vzamejo dva zdravnika za tako veliko pla o?

Pepca.  tupida!  e bi bila potreba dveh, bi pa
 vzeli  e enega  o tarja zraven, saj so pred
 letom enako mislili narediti.

Johanca. O sveti Kri pin! kako to?

Pepca. Kako nek to? Kdor zbolil,  el bi  o tar
 najprvi pogledati,  e je res bolan, zdravnik
 pa čez nekaj dni,  e je blizo; ako pa je daleč,
 pa se zdravnik ne more mučiti radi enega,
 ga pa  o tar lahko ozdravi.

Johanca. Va, va — mata!  o tar bo zdravil, kde
 je to mogoče?

Pepca. Vse je mogoče, saj  e palica vstrelil v časih,
 pa  iv človek ne bi znal zdraviti. Lani je bil
 en tak Kri pinov apostel u e kandidat, znal
 je tako zdraviti, da bi dru stvo nobene škode
 ne imelo; on je znal! enkrat je z roko sunil,
 pa je neko staro ženo ozdravil za vedno. In
 ker ima dru stvo obilo troškov, bil bi tak na
 mestu!

Johanca. To pa mora u e kaka rogomentna oseba
 biti?

Pepca. Uprav tako je! jaz sem poznala tacega, ki
 je bil celo za adjunkta dru stvenemu predsed-
 niku.

Johanca. Kaj pa ima  za ene bukvice v roki?

Pepca. To so dru stveni računi, več! to se pravi
 letni računi.

Johanca. Povej mi, nu, kaj o računih?

Pepca. Ko a vol, to ni za nas, te račune v dru stvu
 noben ne zgrunta! jih je toliko moški oddelek,
 potem ženski oddelek, pa spet moški, pa ženski
 itd. itd. itd. in tako naprej, pa uprav
 toliko znam, ko  andro v ka tetuti.

Johanca. Ti  a ko a? meni se pa to uprav tako
 zdi, kakor bi uorcu dobro jutro vo il. Adio,
 Pepca,  ta bene!

Smešnice

Neki kmet pride v kavarno k Valvazorji v
 Ljubljani ter pije kavo za kavo, izpil jih je uže
 9. Marker zapazivši to, da kmet tudi vselej vodo
 izpije stopi k njemu, rekoč: Oče! ali boste  e eno
 pili? Ja —   — reče kmet, pa brez vode; kdo
 bo toliko vode pil, misleč, da mora tudi vodo piti.

Na Dolenjskem so kopelji Toplice, kamor
 Kočevarji obilno zahajajo. Vedno ko kdo stopi v
 Toplice, reče vsak: Gott segne das Bad. Neka

Dolenjka, ki se je tudi kopala tam, silili so jo
 Kočevarji, da mora i ona tako re i, ko stopi v
 kopelj. Ker pa ni znala nem sko, rekla je mesto:
 Gott segne das Bad, vsi godci pojte spat!

Kmeta je bolel zob. G.  upnik ga vidi in
 mu reče: Nace,  e te zob boli, pojdi v mesto k
 zdravniku X-u, on ti ga bode izdrl brez bolečin.
 Kmet gre in res v 2 minutah je bil zob brez
 vseh bolečin izdrt.

Kmet sreča drugi dan svojega sosedu, ter mu
 pove, kako mu je nek profesor izdrl zob v 2 mi-
 nutah in, da mu je plačal 2 gl. Kaj vruga! začudi
 se sosed, rekoč: V 2 minutah pa 2 gl. plačati;
 to je drago, meni ga je izdrl zdravnik Z., pa je
 rabil uro in pol, pa sem mu le 40 kr. plačal;
 vidiš kako malo je zara unil. Pa te je kaj bolelo?
 To se ve da, vsega mi je zdrobil, da je posamezne ko-
 renike potem ven trg l.

Slaviti Bortoletti se je produciral na nekem
 kraljevem dvoru s  bolhami. Kralj in kraljica
 sta občudovala eksercicije teh malih živalic; kar
 nagloma skoči general kraljici na vrat in se zgubi.
 Kraljica je bila vsa prestrašena — kralj pa je
 dejal; brez generala, armada ne more obstati in
 „eksercirati“, ta se mora dobiti in dati armadi
 nazaj. Kraljica se oddali s  svojimi damami, ter
 se vrne nazaj s pobeglim generalom. Bortoletti
 stegne roko po begunu — ga ogleduje — ter pravi:
 Kraljeva svitlost! Žal mi je, pa to ni moj general
 — to je plujec.

Rajben ana se srečata na potu; eden gre v
 Trst, drugi pa iz Trsta domu. Juo e! kaj pa je
 novega pri nas? a — n  — al navaj ? Martin
 Zima je umerl. Ali je kaj te ko umerl? vprašal
 ga je iz Trsta gredo i. I — n  — saj vaj , da
 je težko, ker naj bil  e navajen.

Enkrat se primeri, da je Riben an konja
 zgubil, pa je svojega sosedu prašal: Tuone, al si
 kaj vidil, mojega bajlega  vorca?

 u nim srcem naznanjam vsem prijatel-
 jicam „skokonogih bolh“, da mi je
 verni tovariš, zavaljeni Lavrenčič, po ne-
 sreči pohodil najlepšo in najtolstejo

„BOLHO“

Par minut je breala in se zvijala, revica,
 preden je poginola. Jutri bode pogreb,
 h kateremu uljudno vabim, pa tudi pri-
  akujem mnogo prijateljev, zlasti vse
 „Cikorijase“. Nesli jo bodo „ mrli“ na
 elastičnih nosilnicah; svetile „kresnice“,
 „brenclji“ peli pa „Libera“. Grob bode
 po kropil „stri in muren“, zasuli pa —
 „kebri“ in govor bo držal „pol “ iz
 Vi njegore.

 skorklja pri Trstu, marcija t. l.

Jurij Katalan,

joka oi podpredsednik „Cikorije“.

